

Pau Ribes: «Som els estranys de la piscina»

Aquest veí de Santa Maria de Palautordera és el pioner masculí a l'Estat de la natació artística, una especialitat estereotipada en femení i trencar barreres no és fàcil. «L'esport no hauria de tenir gènere».

Pau Ribes, pioner estatal de la natació artística | Marta Illa

Pau Ribes (Barcelona, 1995) és un d'aquells esportistes d'elit que passaran a la història per haver trencat barreres i ser **pioner i referent** per a molts altres que han vingut al seu darrere. Es dedica a la **natació artística** -fins fa poc sincronitzada-. De fet, aquests darrers dies ha estat disputant el Campionat del Món de Natació a Budapest, la modalitat de duet mixt, quedant a un pas de la medalla de bronze, fent parella amb **Emma Garcia**.

S'hi dedica des de petit quan era impensable la presència d'homes en una **especialitat estereotipada en femení**. Pau Ribes vinculat a Canyamars i actualment vivint a Santa Maria de Palautordera, està convençut que l'esport "no hauria de tenir gènere".

- La natació artística, fins no fa massa es considerava que era un esport per a dones. La situació sembla que de mica en mica es va normalitzant i els homes ja poden participar en algunes competicions. Com ho porta vostè?

- Bé, jo des de ben petit he estat a l'aigua, amb només tres o quatre anys. Vaig descobrir la natació sincronitzada (artística) amb només set anys en un espectacle a les piscines de salt de Montjuïc i des de llavors que vaig voler fer aquest esport. Vaig començar al Club Natació Granollers

i, és aleshores, quan m'adono que cap noi s'havia interessat per aquesta modalitat de la natació i m'ha tocat ser el pioner. Per sort, ara les coses estan canviant i ja hi ha més nois que ho volen fer. A tot l'Estat hi deuen haver entre 35 i 40 federats i s'està fent bona feina.

- El fet que la natació artística fos bàsicament femenina era una qüestió només en l'àmbit de l'Estat espanyol?

- No, era una qüestió molt globalitzada. Sempre ha sigut un esport popularitzat i visualitzat en femení. A qualsevol persona que demanem sobre la natació artística diran que ah!, que han vist aquelles noies a l'aigua per la televisió. El primer home conegut a escala mundial que s'hi ha dedicat és Bill May, que per a tots nosaltres és el referent a nivell global. Gràcies a ell, a partir del 2015, hem pogut participar en campionats internacionals.

- Com arriba a decidir que s'hi volia dedicar?

- Sempre he dit que això em feia feliç i des de ben petit feia el que m'agradava. He tingut la sort que la meva família tothora m'ha donat suport i hem intentat anar seguint el camí. L'any 2015 és quan va sorgir l'oportunitat d'entrar a la Selecció Espanyola i és aleshores quan ho veig tot més clar i que m'hi vull dedicar com esportista d'elit.

- De tota manera, només poden participar en la modalitat de duet mixt?

- Ara per ara, l'any 2015 es va aprovar que els homes podien participar en duet mixt, és a dir, parella de noi i noia i, en aquests moments només podem fer això. És com tot, quan hi hagi més demanda podrem provar altres modalitats. De fet, ara s'està lluitant perquè cada país tingui un o dos nois i puguin participar en la modalitat d'equips.

"N'he passat de tots colors i m'he hagut de sentir molts comentaris que si sóc gai, que si practico un esport que és de noies i moltes altres coses."

- Està ben vist dintre del món de la natació, en general, la participació de la figura masculina participant en l'especialitat artística?

- La veritat és que no. Els principis són sempre molt durs i més en casos d'aquests perquè sempre hi ha els típics estereotips. N'he passat de tots colors i m'he hagut de sentir molts comentaris que si sóc gai, que si practico un esport que és de noies i moltes altres coses. Som els estranys de la piscina, però aquesta lluita va més enllà. Jo podria ser homosexual i no ho sóc, però en cas que ho fos no passaria res. Hem de començar a no separar els esports per gènere.

- Alguna d'aquestes situacions que es pugui explicar?

- He passat situacions negres. N'hi ha una que sempre l'explico. Una vegada acabat l'entrenament vaig anar al vestidor per canviar-me i la meva bossa estava oberta, amb roba llençada a les escombraries i per terra i vaig haver de sortir de la piscina sense pantalons, directament amb calçotets. Tot això és el que hem de començar a treballar i evitar que no passi. Jo ho porto bé, perquè tinc molta ajuda per part del club, la família, els entrenadors i entrenadores, però a altres nois els pot afectar força més i provocar que ho deixin.

"Algú ha de ser el primer, m'ha tocat a mi i ara el treball és que tots els nois que venen al darrere ho tinguin més fàcil i amb més mitjans i també exigència."

- Pel sol fet de ser pioner masculí de la natació artística ja vol dir trencar moltes barreres. N'està satisfet?

- Sí, sí. Molt. No ha sigut fàcil, però l'objectiu és clar i per assolir-lo fas l'impossible. Algú ha de ser el primer, m'ha tocat a mi i ara el treball és que tots els nois que venen al darrere ho tinguin més fàcil i amb més mitjans i també exigència. Jo amb 19 anys vaig entrar directament a la Selecció, ara això ja no és possible. Les coses ja són diferents. De fet, cada any amb la Federació Espanyola de Natació fem una trobada amb tots els nois que hi ha repartits pel territori perquè es coneguin, que sàpiguen que no estan sols i crear una familiarització que és molt necessària.

Pau Ribes considera que s'ha de trencar l'estereotip que la natació artística és només per noies Foto: Marta Illa

- El seu club és el CN Les Franqueses, però com a nadador d'elit entrena al CAR de Sant Cugat. Fa la sensació que és molt dur?

- Sí, la meva entrenadora és la Gemma Mengual i faig parella amb l'Emma Garcia. El nostre

esport és molt sacrificat. Has de ser bastant bo en moltes coses. Hem de ser flexibles, forts, ràpids, tècnics. No tot és treballar a l'aigua. També tenim sessions en sec com el gimnàs i el ballet adaptat. A més, quan competim la parella hem d'estar plenament compenetrats, per això també tenim feina de repassar vídeos per anar perfeccionant la coreografia. Moltes vegades ens emportem feina a casa. Hi dediquem una mitjana de set o vuit hores diàries.

- Acaba d'arribar de Budapest (Hongria) on ha participat en el Campionat del Món de Natació, amb un meritori quart lloc. A quants campionats ha participat ja?

- Cada any tenim entre sis i vuit campionats. Els del món són cada tres anys i els europeus cada dos. Juntament amb l'Emma Garcia, portem una bona trajectòria de resultats. Fa res hem tornat del Campionat del Món de Budapest amb un quart lloc de dotze participants i és una de les millors marques que hem aconseguit. Pel que fa als campionats europeus estem en segona posició i molt contents.

- Com ha viscut la situació de l'Andrea Fuentes quan es va llençar a l'aigua per rescatar a l'Anita Álvarez?

- Uf! Amb l'Andrea Fuentes hi tinc molt bona relació perquè havia estat nadadora de la Selecció Espanyola i hem entrenat junts al CAR de Sant Cugat i una temporada a Mallorca. L'Andrea és més que una entrenadora i sap posar-se a la pell de l'esportista. El cas de l'Anita s'està estudiant i el que va fer l'Andrea és el que segur que faria qualsevol entrenador o entrenadora.

Emma Garcia i Pau Ribes duet mixt en competicions internacionals de natació artística Foto: Cedida / Pau Ribes

- Quins són els projectes de futur més immediats que té?

- A mitjans d'agost tenim el Campionat d'Europa a Roma i intentarem fer medalla, però guanyar a Itàlia no serà fàcil, com a mínim el segon lloc. I a més llarg termini continuar promocionant els nois en la natació artística.